

KÄRR SOM I KÄRLEK

MEDAN JAG EN DAG RENSAR mina pelargoners smala rötter från jord, får jag ett sms. Det handlar om en relationsmässigt dålig helg. Det är söndag förmiddag och ett inte helt ovanligt tema i inkorgen nu för tiden.

Det här meddelandet slutar med: "Naturen var bra. Den var det enda som var bra."

I min bekantskapskrets har jag många skilda och oskilda familjer med halvstora barn och föräldrar som är lite trötta på varandra. Jag tror de är trötta för att så mycket handlar om att glömma köpa ägg och att det är soaré i skolan och att någon måste gå tidigare från jobbet *Varenda Torsdag* för att det är basketträning då. Och det är ju inte så kul förstås.

Enligt en liknande utvecklingskurva söker sig bekantskapskretsen till naturen. De ringer och frågar om perenner, vallatejp, ullprocent i underställ och hur mycket man egentligen går i skogen även om man flyttar nära? Odling kan jag ärligt talat ingenting om, men i övrigt brukar jag rådge hejvilt.

"Och så känns det väldigt icke-ensamt"

För samtalet om uteliv kommer alldeles strax efter meddelandet om *Varenda Torsdag*, och jag tolkar det som om naturen blir

ett alternativ till familjeterapeut. Någon att hänga med för att undvika frustration, gräl och besvikelser.

Jag iakttar det hela från sidolinjen, dels för att jag redan är friluftsfrelst, dels för att jag inte har någon medförälder att bli trött på, jag har skaffat barn med hjälp av donator. (Kanske hänger det ihop..? Kanske gillade jag mossor mer än män..? Eller äh... vi släpper den tråden tror jag.)

I alla fall. Jag klämmer på mina pelargoner, som gör mig lätt i själen trots att jag inte förstår dem. Och så känns det väldigt icke-ensamt. Jag tycker att det goda med natur ofta reduceras till aktivitet, att röra på sig, medan närvaron ignoreras. Det kravlösa umgänget med träd, gräs och stenar. Inte vet jag om det är rent flum eller tecken på desperation, men det verkar ju funka!

Också för partrasslet. Det trasslar aldrig lika mycket i skogen. Folk kan krama ett träd om de saknar närhet och även i sömnstörd vardag hjälper det att ha långa perspektiv. Höga kloka ekar som vajar över skallen, vatten som visar hur man får livet att hänga samman; dugg från himlen till kluck i sjön till en kanna kaffe över öppen eld.

Kärr som i kärlek! Och terra betyder ju jord – precis som i terapeut. Tänk på det.

Josefin Olevik

Josefin Olevik – som gläder sig mycket åt responsen på skoskavskrönikan i förra numret. Vi är många, vi är starka!

